

КОЛИ ЗАВГОДНО

КОЛІН

Полум'я невелике, але воно в'їдається в мою шкіру.

Спека. Біль. Полегкість. Не відступати.

До біса.

Не.

Відступати.

Я заплющую очі, притуляюся потилицею до холодної плитки і не забираю запальнички.

Якщо ти зараз вийдеш у ці двері, Коліне Фантіно, то можеш і не повертатися. У голові відлунює голос матері.

Відваліть. Відваліть усі. Справді.

Цей клятий бал... Я точно не залишуся вдома через якусь вчорашню вечірку, що трохи вийшла з-під контролю. Тобто, боже, мені сімнадцять, цей вік і створений для того, щоб наламати дров, хіба ні? Я не обирав собі прізвища, і мені вже набридло постійно зважати на те, що моя поведінка може вплинути на бісовий імідж моєї матері.

Ти більше не проведитимеш час із тими людьми зі Стайвесант. Вони погано на тебе впливають.

Я здригаюся, коли полум'я стає надто гарячим.

Нікчемний невдаха. Дозволяєш своїм батькам диктувати, що робити, а що ні.

Ну і нехай погрожують інтернатом у Європі й заморожуванням мого трастового фонду. Мені плювати на це.

Я різко вдихаю, коли біль стає нестерпним.

Трясця, тримайся. Ну ж бо, не будь таким до біса слабким. Ліпше відчуй ось це, а не ту клятву жалість до себе.

Я трохи підкочую штанину, щоб дістатися до внутрішнього боку щиколотки. Це ризиковані місця, бо вузькі смугоподібні опіки тут видно краще, ніж на внутрішній стороні стегон. Але там я використав усе місце ще позавчора. Це було по-дурному, звісно, я мав би взяти себе в руки, але мама була до біса нестерпна. Жахливо було стояти на тому заході поряд із нею та усміхатися, як і приста-ло її синові. Єдині нагоди, коли Ава Фантіно знаходить для мене щось більше, ніж ті нищівні погляди. Тому що весь світ спостерігає за нами і вона має зберігати обличчя. Я завжди думав, що варто мені трішки більше постаратися і наші стосунки покращаться. У школі, вдома, з Клео, моєю молодшою сестрою, до якої вона ставиться інакше, ніж до мене. Але краще не стало. Я не той син, якого хотіли Ава та Ерік Фантіно, тож я залишив будь-які спроби відповідати їхнім очікуванням.

Я здригаюся, коли розчахуються двері й долинають якісь голоси.

Бляха.

Я думав, що, поки в актовому залі бал наближається до п'янокі кульмінації на честь випускників, у віддалені туалети в спортзалі точно ніхто не забреде. Очевидячки, я помилявся.

Я підстрибую, запальничка висковзує з моїх пальців і гучно падає на долівку. Прямо біля кількох клаптів туалетного паперу, що приліпилися до брудної плитки неподалік від урни. Я стримую лайку, коли вони займаються.

— Думаю, там уже хтось є.

До біса. Я піднімаю запальничку й гашу ногою полум'я. Саме вчасно, бо Трент Барлов зі своїми друзями звертає за ріг. Звісно, вони захмеліли. Трентові очі звужуються до щілин, коли він помічає мене.

— Агов, Фантіно, — звертається він. — Провалюй.

Я б залюбки вибив той товстий блант* йому з кутика рота й опісля начистив писок своїм кулаком. Я не той, кого посилають, і точно не той, кому щось наказують. Однак Трент Барлов вперто цього не розуміє, а я сьогодні маю неабияке бажання дати йому урок. Утім, іскорка тверезого глузду підказує мені, що ліпше зникнути, перш ніж Трентові спаде на думку запитати, чим я тут займався. Я підсовую підгорілий туалетний папір ногою під ручний мийник і молюся, щоб вони не зауважили запах горілого.

— Сам відвали, — знуджено кажу я, коли проходжу повз Трента.

У дзеркалі бачу, як вони кидають один на одного погляди, а тоді Трент опирається на викладену плиткою стіну. Він злегка зводить брови до купи, обмацуючи кишені штанів.

— Бляха, даси прикурити?

Він підіймає голову, і в мені все холоне. У нас заборонено носити із собою запальничку. *Боже, розслабся, Фантіно, тобі нема чого закинути.*

* Сигара або сигарета, зроблена з тютюнової обгортки, набита марихуаною. — Тут і далі прим. пер.

— Ні, — кажу я.

— Ну ж бо, чути ж, що ти тут щойно робив. — Трент насмішкувато розглядає мене.

Що ж, він таки зауважив, тож краще буде вдавати, ніби я тут теж курив. Я риюся в кишені куртки й відчуваю теплий метал запальнички. Трент злегка киває, після того як я йому прикурюю, і робить першу затяжку.

— І передай своїй паскудній матері, що я її як слід трахну, якщо вона ще хоч одне криве слово скаже про Надю.

Я ціпенію. Я рідко захищаю Аву Фантіно, але, попри всі наші сварки, ніхто не говорить так про мою родину. *Ніхто*. Навіть якщо я і засуджую слатшеймінг*, який мама влаштувала у своєму шоу щодо Наді Барлов та її подружок-інфлюенсерок, які хапають одного нью-йоркського зіркового холостяка за іншим. Сперечатися з мамою про це було марно — навіть після шквалу критики у соцмережах, викликаного її висловлюваннями, вона не виявила ні крихти каяття чи розуміння, що зазвичай властиві людям медійної сфери. Але не моїй матері. Вона — Ава Фантіно, королева розважального телебачення, і вона може дозволяти собі все — як у приватному житті, так і перед камерою своєї легендарної студії. *«Люди дивляться це, бо хочуть на якусь мить забути цей світ і мати з чого посміятися, Коліне, а не щоб слухати від мене доповідь про політкоректність»*. Може, і так, але якщо Ава Фантіно й далі так продовжуватиме, я маю бути до біса обережним, щоб в осяжному майбутньому мене не закенселило наше розніжене покоління.

* Осуд жінок за їхню сексуальну активність або вигляд та поведінку, що асоціюються з такою активністю.

Я роблю крок до нього й ненавиджу себе за те, що попри все відчуваю потребу захищати перед ним честь своєї сім'ї.

— Це зараз серйозна погроза, старий?

— Не знаю, — каже він і видихає дим мені в обличчя. Я стискаю кулак навколо запальнички й ледве стримуюся, щоб не врізати йому. — А має бути?

— Зроби ще хоч одне погане слово про мою сім'ю — і ти пошкодуєш.

— Передай це своїй матері, — шипить Трент.

— Я не винен, що твоя сестра спить з кожним.

Вау. Прекрасно, Коліне. Я анітрохи не кращий за свою матір. Суперечливість моїх переконань, слів і вчинків мене доводить. Отак я і йду по життю. А тоді ще й дивуюся, коли воно дає мені по яйцях, але по-іншому я ніколи не вмів. Я навіть не здригаюся, коли Трент робить до мене залякувальний крок.

— Але ти ж знаєш: усе, що вона каже у своєму шоу, не варто сприймати серйозно, — додаю я. Його ні на що нездатні друзі стримують його, коли він хоче накинутися на мене, наче неандерталець, яким він і є. Я піднімаю долоню до голови і салютую йому. — Насолоджуйся вечіркою, Тренте.

— Старий, він цього не вартий, — чую я, коли виходжу з туалету в коридор, і погоджуюся з його друзями. Я не вартий нічого, *нічого* — про це мені не треба й казати. Я вже це засвоїв.

Пульс шалено б'ється, бо я сердитий. І бо вони мало не спіймали мене, коли я завдавав собі болю. Бляха, я маю бути обережнішим. Більше жодних необдуманих дій із запальничкою в громадських місцях. Останнім часом я став неуважним. Імовірно, тому, що я роблю це

щодня. Щоразу, коли цей клятий тиск стає надто сильним. А останнім часом так постійно. От тільки якщо про це дізнається мама, то я опинюся на канапі якоїсь терапевтки швидше, ніж мені хотілося б, а на це, бог свідок, мені не вистачить нервів, бо вона тільки й розповідатиме мені, щоб я припинив ранили себе. Ніби я і так цього не розумію.

Мої кроки відлунюють у темному коридорі. Дорогою надвір я проходжу повз парочки, що цілуються, і компанії курців. Усе як завжди у пречудовій нью-йоркській приватній школі Трініті. Батьки викладають цілі статки за те, що їхніх дітей тут виснажують так само, як і в будь-якій державній школі цієї країни. Єдине, що відрізняє мій навчальний день від буднів моїх друзів у Стайвесенті, — це менші класи, а решта — ідентичне лайно. Є як є, ти залишаєшся коліщатком у системі, і якщо щось не працює, то стає неприємно.

Ніхто не зважає на мене, коли я біжу двором, аж доки не зустрічаю Лексі з мого курсу іспанської. Вона втягує мене в розмову зі своєю компанією. Після того як вона тричі поглянула на мій рот і вкусила себе за губу, я розумію, що вона хоче піти зі мною додому. Але сьогодні я не в гуморі. Окрім того, я сподіваюся, що Пакс нарешті об'явиться і приведе Марізу. Мені не подобається, що я про неї думаю. Так само, як і те, що наша одноразова історія перетворилася на триразову, а я без упину фантазую про четвертий раз. І про те, чи може з цього вийти щось більше. Бляха, я в такій сраці! І мене дістало, що почуття зароджуються спершу в мене. Я також не сумніваюся, що це пов'язано з моїм зіпсутим дитинством — і для цього мені не потрібні психотерапевти. Тож я собі це забороняю. Почуття. Окрім того, ми це з'ясували — Маріза

і я. Жодних зобов'язань — просто трохи розваг. Ми обговорили це як дорослі люди. У мене вібує мобільний.

П: Ти й досі на тій відстійній вечірці? Ми можемо тебе нарешті забрати?

Я роззираюся. Довкола стоять школярі, розмовляють, сміються. Будьмо чесними, що мені тут ще шукати?

Я вагаюся лише на коротку мить і починаю набирати.

— Ти хочеш податися ще кудись? — запитує Лексі своїм дратівливим співучим голоском, таким солодким, ніби зробленим із цукрової вати.

— Можливо, — мурмочу я, не дивлячись на неї.

— Візьмеш мене із собою?

Вона серйозно? Я, власне, не можу нічого сказати, але як можна бути такою відчайдушною? На щастя, мені не треба відповідати, бо голоси довкола гучнішають. Чи не на щастя? Бо тепер і я бачу... Полум'я і дим, що здіймаються в нічне небо.

— Звідки це? — кричить хтось.

У мені все холоне.

Бляха.

Підпалений туалетний папір. Я думаю тільки про нього. Він точно погас? Я мав би перевірити ще раз, перш ніж іти. Урна для паперу ж була зовсім поруч. І вона була повна. Дідько.

Інші витріщалися на будівлю, наче паралізовані, а я відвертаюся. Мої ноги рухаються автоматично, руки — теж. Я набираю номер, який ще ніколи досі не набирала. Минають лічені секунди — і з того кінця проводу відповідають:

— 911, що у вас трапилося?

Дихай.